

“Deze dan,” zei ze, terwijl ze voorzichtig op de rand van het karton klopte. Lieke stond nu naast Dorian. Ze keek naar hem, haar gezicht nog steeds zacht, maar haar blik droeg een onmiskenbare vraag. Laat je helpen door die vrouw. De stilte was ondraaglijk. Uiteindelijk knikte Dorian bijna onmerkbaar naar Liz.

“Goed,” zei hij, zijn stem hees van het lange zwijgen. “Maak maar open.” Liz glimlachte, haar energie gedempt door oprechte voorzichtigheid. Ze trok de doos open, langzaam, alsof ze wist dat ze iets kostbaars aanraakte. Bovenop lag een fotoboek. Ze haalde het eruit en reikte het aan hem aan. Dorian nam het aan met trillende handen. Zijn duim gleed over de leren kaft. Hij opende het. De eerste foto toonde Lieke, stralend in een keuken, haar handen vol bloem. Zijn eigen gezicht was besmeurd met een witte veeg. Zijn adem stonk. Koken was je passie, dacht hij. De herinnering was scherp, alsof hij de geur van bloem en boter weer kon ruiken. Je was altijd bezig, altijd een plan. Zelfs als het mislukte, bleef je lachen.

Liz keek naar de foto over zijn schouder. “Wat een mooie herinnering,” zei ze zacht. “Was ze zo’n kookliefhebber?”

Dorian knikte. “Ze hield van experimenteren,” zei hij. Zijn stem klonk alsof hij zichzelf moest dwingen de woorden te vormen. “We probeerden croissants te maken die dag. Het was een ramp, maar ze vond het geweldig.”

Liz glimlachte. “Het klinkt alsof ze wist hoe ze van het moment moest genieten.” Dorian keek haar aan. Iets in haar woorden verzachtte de knoop in zijn borst.

Zijn blik gleed terug naar de doos en hij haalde een klein, handgeschreven boekje tevoorschijn. ‘Liekés recepten’ stond er op de voorkant. Zijn vingers gleden over de eenvoudige kaft. “Ze schreef alles op,” zei hij. “Niet alleen de recepten, maar ook kleine opmerkingen. Zoals: ‘Dorian vond dit een beetje flauw, volgende keer meer sambal,’ of: ‘Meer kwark toevoegen voor de structuur.’ Het is

alsof ze er nog steeds mee praat.” Lieke glimlachte zwakjes. Haar ogen vulden zich met een zachte glinstering van verdriet en hoop. Ze stond vlak naast hem, maar Dorian leek het niet te merken.

Liz keek hem aan. “Dit is bijzonder, man. Misschien is dit een manier om haar dichtbij te houden. Haar recepten, haar notities... het is alsof ze haar stem heeft achtergelaten.” Dorian slikte, maar hij knikte. Liz stond op, haar energie terugkerend. “Weet je wat?” zei ze luchtig. “Wat dacht je ervan als ik vanavond voor je kook? Ik heb een recept dat ik vaak maak. Gewoon iets eenvoudigs. Jij hoeft niets te doen, ik regel alles.” Dorian keek haar verbaasd aan. Hij opende zijn mond om te protesteren, maar de woorden bleven steken. Liz vulde het stilzwijgen met een geruststellende glimlach. “Je hoeft niet meteen ja te zeggen,” zei ze. “Maar denk erover na. Mijn deur staat open, nummer twaalf.” Ze gaf hem een bemoedigende knik en vertrok. De deur viel zacht achter haar dicht.

Dorian bleef zitten met het receptenboek in zijn handen. Hij opende het en las een kleine notitie bij een recept voor appeltaart: Met liefde gemaakt, smaakt alles beter. Lieke stond naast hem. Haar blik gleed over de woorden en ze fluisterde: “Ze heeft gelijk. Ze gaat je helpen.” Dorian hoorde haar niet. Of misschien wel, maar hij kon het niet plaatsen. Toch voelde hij iets: een stukje meer adem, alsof de buurvrouw een klein deel van de muur had afgebrokkeld.

3

Het geluid van verandering

Het appartement was nog steeds half gevuld met dozen, maar de leegte voelde minder zwaar. Dorian had een paar dozen uitgepakt en de inhoud zorgvuldig geplaatst. De vaas stond op de lage salontafel, helder glas met subtiele krassen die verhalen vertelden. Het was een van de eerste dingen die hij en Lieke samen hadden gekocht, op de vrijdagmarkt in Leeuwarden. Hij herinnerde zich hoe ze door de drukte hadden gelopen, haar hand in de zijne, lachend om iets kleins wat hij allang was vergeten. Nu stond de vaas daar, leeg maar gevuld met herinneringen. Dorian keek op de klok. Het was tijd. Hij trok zijn jas aan, haalde diep adem en liep naar buiten. In de gang klonk het zachte tikken van een klok, een geruststellend ritme dat hem begeleidde naar de deur van nummer twaalf. Hij drukte op de bel. De deur ging open, en daar stond Liz. Ze glimlachte verrast, met een sigaret tussen haar vingers. De rook kringelde omhoog, een dunne blauwe draad die in het licht van de gang verdween.

“Dorian! Je bent er.” Ze keek naar de sigaret en trok een verontschuldigend gezicht. “Oh, sorry. Ik weet het, slechte gewoonte. Ik probeer echt te stoppen.”

Dorian glimlachte flauw en keek naar de sigaret. “Geeft niets,” zei hij. Zijn blik gleed naar het pakje dat uit haar jaszak stak. “Mag ik er ook centje? Ik heb vroeger gerookt, maar ben jaren geleden gestopt. Soms mis ik het nog.”

Liz lachte en haalde het pakje tevoorschijn. “Echt? Nou, dan mag je er één. Maar pas op, het is een verslaving. Voor je het weet zit je er weer jaren aan vast.” Ze stak een sigaret aan voor hem en gaf die aan. Hij inhaleerde diep en sloot zijn ogen terwijl de rook zijn lon-